

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph. D., **ve věci žalobce: Rehabilitační ústav Brandýs nad Orlicí**, se sídlem Lázeňská 58, 561 12 Brandýs nad Orlicí, **právně zastoupen: JUDr. Jiřím Lukášem, advokátem** se sídlem Komenského 160, Ústí nad Orlicí, **proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2014, č.j. 4289/14/5000-14203-701996,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí** Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5.3.2014, č.j. 4289/14/5000-14203-701996, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit** žalobci náklady řízení ve výši 11.288 Kč, a to k rukám právního zástupce JUDr. Jiřího Lukáše, advokáta, ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Finančního úřadu pro Pardubický kraj, č.j. 1113948/13/2809-24802-602321, ze dne 25. 7. 2013 a rozhodnutí č.j. 1124970/13/2809-24802-602321, ze dne 25. 7. 2013. Uvedenými dodatečnými platebními výměry byla žalobci na základě podání dodatečných daňových přiznání doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009 a za zdaňovací období roku 2010 v celkové výši 0 Kč. Napadané rozhodnutí vydal žalovaný s odkazem na ust. § 114 odst. 1 ve spojení s § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „d. ř.“) a dále s odkazem na zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů dále jen „zák. o DzP“).

Žaloba:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“). Předně lze uvést, že žalobní námitku směřují výhradně do právního posouzení věci, konkrétně se jedná o právní otázku interpretace a aplikace ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 216/2009 Sb., kterým se mění zák. o DzP.

Žalobce tvrdí, že jako organizace zřízena územně samosprávným celkem (Pardubický kraj) příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele byla v rozhodném období roku 2009 a 2010 oprávněna uplatňovat odpisy majetku, který mu byl zřizovatelem svěřen do správy. Podle žalobce nelze zaměňovat stav zákona z možného hlediska „*de lege ferenda*“ za stav zákona ve výslovném, určitém, srozumitelném a jasném jazykovém vyjádření v době vydání a aplikace předpisu „*de lege lata*“. Žalobce má za to, že § 28 odst. 1 zák. o DzP ve znění rozhodném pro posuzované zdaňovací období obsahuje taxativní výčet subjektů oprávněných odepisovat hmotný majetek a nejedná se pouze o jakési potvrzení dřívějšího znění zákonného ustanovení (před novelou zák. o DzP č. 216/2009 Sb.) o tom, že příspěvková organizace kraje smí odepisovat pouze majetek, který má přímo ve svém vlastnictví.

Žalobce je toho názoru, že žalovaný se v dané věci snaží maximalizovat daňový výnos, neboť Pardubický kraj nemůže jako vlastník majetku odpisy provádět proto, že majetek, který byl svěřen do správy žalobce, neslouží k příjmům Pardubického kraje a žalobce k tomu dle žalovaného není oprávněn, neboť není zahrnut v § 28 zák. o DzP. V takovém případě by zde nebyl žádný oprávněný k provádění odpisů dotčeného majetku. Tento postup by se pak jistě dostal do rozporu se zásadou přiměřenosti, resp. se zásadou dobré správy. Navíc podle žalobce měl žalovaný postupovat v případě pochybností o výkladu daného zákonného ustanovení v duchu zásady „*in dubio pro libertate*“, *in dubio pro mitius*.“

Pokud jde o odůvodnění žalovaného v tom smyslu, že k navrhovanému právnímu textu není k dispozici odůvodnění novelizace, nepovažuje toto žalobce za rozhodné, neboť skutečný text obsahující taxativní výčet oprávněných subjektů k provádění odpisů je projevem vůle zákonodárce.

Žalobce poukázal na skutkově a právně obdobnou věc vedenou u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Af 6/2013. Dále žalobce podpořil svůj právní výklad odkazem na publikační činnost vybraných autorů (Z. Morávek, o. Lichnovský, P. Běhounek) a zdůraznil, že podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 591/08 ze dne 1. 9. 2010 nelze při výběru daní vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, ale cílem musí být vybírání daně ve výši správně stanovené.

Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na svém právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí a odkázal na sdělení Ministerstva financí č.j. 15/73 525/2009-151. Žalovaný si je vědom, že tato stanoviska (sdělení) nemají povahu pramene práva, má však za to, že se jedná o institut, který má své místo právě v situaci, kdy znění určitého zákonného ustanovení připouští více interpretací. Dále se žalovaný odvolával na tzv. D-pokyny, publikované ve Finančním zpravodaji, které jsou jako vnitřní předpis obecně způsobilé k tomu, aby se na jejich základě postupem času vytvořila správní praxe, kterou bude správní orgán vázán. Ze sdělení Ministerstva financí i D-pokynu ohledně § 28 odst. 1 zák. o DzP přitom vyplývá, že organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele, může uplatňovat daňové odpisy v souladu s § 28 odst. 1 zák. o DzP jen, pokud má k tomuto majetku vlastnické právo.

Žalobci podle žalovaného nelze přiznat status subjektu oprávněného provádět odpisy majetku, kdyby tomu bylo naopak, docházelo by podle žalovaného k nedůvodným rozdílům např. mezi organizací zřízenou svazkem obcí a žalobcem, teprve tato skutečnost by pak vedla k porušení zásady přiměřenosti.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Obsah spisové dokumentace:

Podle zřizovací listiny ze dne 17. 4. 2003 je žalobce příspěvkovou organizací Pardubického kraje hospodařící s majetkem ve vlastnictví svého zřizovatele, který jí byl svěřen do správy.

Dne 11. 2. 2010 podal žalobce řádné daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 31.12.2009 (čj. 13854/10), v němž byla vykázána daňová povinnost ve výši 1.708.020 Kč. Dodatečné daňové přiznání na nižší daňovou povinnost ve výši 1.158.820 Kč za stejné zdaňovací období bylo podáno dne 18.12.2012 (čj. 173391/12). Důvody pro podání dodatečného daňového přiznání byly zjištěny dne 15.11.2012 a v příloze zdůvodněny neuplatněnými daňovými odpisy v celkové výši 2.746.250 Kč. Porovnáním účetních odpisů ve výši 1.522.971 Kč žalobce dospěl k částce 1.223.279 Kč, kterou uplatnil na řádku č. 150 dodatečného daňového přiznání.

Dne 27. 6. 2011 podal žalobce řádné daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2010 (čj. 115935/11), v němž byla vykázána daňová povinnost ve výši 3.455.940 Kč. Dodatečné daňové přiznání na nižší daňovou povinnost ve výši 2.464.520 Kč za stejné zdaňovací období bylo podáno dne 18.12.2012 (čj. 173391/12). Důvody pro podání dodatečného daňového přiznání byly zjištěny dne 15.11.2012 a v příloze zdůvodněny neuplatněnými daňovými odpisy v celkové výši 3.448.987 Kč. V tomto případě žalobce na řádku č. 150 dodatečného daňového přiznání uplatnil celou výši daňových odpisů bez porovnání s účetními odpisy zjistitelnými ve Výkazu zisku a ztráty ve výši 1.769.303 Kč.

Dne 3. 4. 2013 vydal Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) „Výzvy k odstranění pochybností podle ust. § 89 odst. 1 d. ř.“, když vyjádřil pochybnost o správnosti uplatnění daňových odpisů a vyzval žalobce k prokázání vlastnictví odepisovaného majetku. Jelikož žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky o vlastnickém právu, které by dle správce daně potvrzovaly jeho oprávnění k daňovým odpisům, přičemž účetní odpisy byly vyloučeny z daňově uznatelných nákladů, vydal správce daně dne 25.7.2013 dodatečný platební výměr č.j. 1113948/13/2809-24802-602321 a dodatečný platební výměr č.j. 1124970/13/2809-24802-602321, čímž byla žalovanému doměřena daň z příjmů právnických osob a to za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009 a za zdaňovací období od 1.1.2010 do 31.12.2010 v celkové výši 0 Kč.

Do těchto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Jelikož se jednalo o právně a skutkově totožné případy, rozhodl žalovaný o odvoláních jedním rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem správce daně a odvolání zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že text zákonného ustanovení § 28 odst. 1 zák. o DzP nelze považovat za jednoznačný, navíc dle něj „*zcela postrádá vyjádření vůle zákonodárce*“ (jednalo se o nezodůvodněný pozměňovací návrh).

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

Předně soud konstatuje, že se zabýval především otázkou výkladu § 28 odst. 1 zák. o DzP, když prakticky jiné rozpory mezi účastníky řízení nebyly.

Krajský soud vycházel ze znění příslušného ustanovení účinného do 19. 7. 2009 „*Hmotný majetek odpisuje poplatník, který má k tomuto majetku vlastnické právo, organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu, státní podnik, národní podnik a státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu (dále jen „vlastník“), s výjimkou uvedenou v odstavcích 2 až 5*“ a ze znění účinného od 20. 7. 2009 do 31. 12. 2013: „*Hmotný majetek odpisuje poplatník, který má k tomuto majetku vlastnické právo, organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu, státní podnik, národní podnik a státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu a organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele (dále jen „vlastník“), s výjimkou uvedenou v odstavcích 2 až 5*“.

Dne 1. 7. 2014 bylo usnesením č.j. 52 Af 13/2014-36 řízení přerušeno, neboť u Nejvyššího správního soudu bylo vedeno řízení, jehož výsledek mohl mít zásadní význam pro meritorní posouzení žaloby.

Dne 9. 3. 2015 bylo vydáno usnesení č.j. 52 Af 13/2014-40 o pokračování v řízení, neboť Nejvyšší správní soud vydal dne 28. 1. 2015 rozsudek č.j. 6 Afs 98/2014-3, který dle názoru procesního soudu obsahuje jednoznačný právní výklad ustanovení § 28 odst. 1 zák. o DzP, což je podstatné pro právní posouzení projednávané věci:

[11] *Je zřejmé, že § 28 odst. 1 věta první zákona o daních z příjmů podává ve všech výše uvedených zněních výčet subjektů oprávněných provádět odpisy hmotného majetku, které*

zákon zařazuje pod legislativní zkratku „vlastník“, respektive „odepisovatel“. Jedná se o výčet taxativní, přičemž nad rámec zařazení do tohoto výčtu zákon neuvádí žádné další podmínky, které by musely vyjmenované subjekty splnit nebo které by je v obecném režimu odepisování hmotného majetku omezovaly.

[12] *V důsledku přijetí zákona č. 216/2009 Sb. byla v citovaném ustanovení za slova „státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu“ vložena slova „a organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele“. Tím došlo o rozšíření množiny poplatníků oprávněných provádět odpisy hmotného majetku, které zákon zařazuje pod legislativní zkratku „vlastník“. Tato konkrétní změna byla do vládního návrhu novely zařazena pozměňovacím návrhem poslance Karla Černého, který nebyl blíže odůvodněn (viz tisk 768/3 Pozměňovací a jiné návrhy k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a dále také stenografický záznam jednání ze dne 5. 5. 2009 z 56. schůze Poslanecké sněmovny v období 2006 - 2010). Pozměňovací návrh byl řádně projednán a ani k přijetí předmětné novely zákona o daních z příjmů nedošlo způsobem, který by byl v rozporu se zákonem. Zákonodárce tak projevil vůli, aby rovněž organizacím zřízeným územním samosprávným celkem příslušným hospodařit s majetkem svého zřizovatele bylo umožněno odepisovat hmotný majetek.*

[13] *Je třeba uznat, že formulace a způsob doplnění § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů není nejšťastnější. Na zákonodárci především bylo, aby blíže vymezil, jakého majetku se týká možnost odepisování v případě organizací zřízených územním samosprávným celkem, a to zvláště s ohledem na kusou úpravu vztahů mezi těmito organizacemi a jejich zřizovateli a také skutečnost, že po dlouhou dobu nebylo zcela zřejmé, zda mohou tyto osoby vůbec nějaký majetek vlastnit. Zdejšímu soudu je známo stanovisko Ministerstva financí ze dne 9. 12. 2002, podle něhož mohly organizace zřízené územním samosprávným celkem nabývat majetek do svého vlastnictví, ale také názory opačné (viz např. Havlan, P.: Mohou příspěvkové organizace ÚSC vlastnit majetek? Právní zpravodaj. 2003, roč. IV, č. 2, s. 12 - 13). Teprve novelizace zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, zákonem č. 477/2008 Sb. s účinností od 1. 4. 2009 výslovně ustanovila možnost příspěvkových organizací zřízených územními samosprávnými celky nabývat do svého vlastnictví pouze majetek potřebný k výkonu činnosti, pro kterou byly zřízeny, a to bezúplatným převodem od svého zřizovatele, darem s předchozím písemným souhlasem zřizovatele, děděním, opět s předchozím písemným souhlasem zřizovatele, nebo jiným způsobem na základě rozhodnutí zřizovatele (podle důvodové zprávy „(d)osavadní znění některých ustanovení zákona vyvolávalo nejednoznačný výklad, zda příspěvkové organizace hospodaří pouze s majetkem svého zřizovatele, nebo zda mohou některý majetek i vlastnit.“).*

[14] *Zákonodárce ovšem žádné upřesnění možnosti odepisovat hmotný majetek ve vztahu k příspěvkovým organizacím zřízeným územními samosprávnými celky neprovedl. Naopak, jejich zařazením mezi subjekty vyjmenované v § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů vyjádřil jasný úmysl, aby tyto subjekty sdílely totožný režim odepisování jako organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu), státní podnik, národní podnik a státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu, a to za situace, kdy ust. § 28 zákona o daních z příjmů v rozhodném znění umožňovalo provádět odpisy hmotného majetku i osobám - nevlastníkům za splnění zvláštních podmínek. Jednalo se o původního vlastníka, nájemce, osoby zavázané k provedení rekultivace nebo poplatníka, na kterého byl majetek*

registrován. Nic tak zákonodárci nebránilo, aby zavedl podobný zvláštní režim také pro příspěvkové organizace zřízené územními samosprávnými celky.

[15] Z dalšího vývoje znění § 28 zákona o daních z příjmů je zřejmé, že novelizace provedená zákonem č. 216/2009 Sb. nebyla ani legislativní chybou, kterou by bylo nezbytné bezodkladně napravit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Ads 120/2009 - 88). K tomu je nutno poznamenat, že současné znění § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů účinné od 1. 1. 2014 zavádí nový pojem „odpisovatel“, přičemž podle důvodové zprávy k zákonnému opatření senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, je tímto pojmem „nahrazena dosud používaná legislativní zkratka „vlastník“ zahrnující ve vymezení odpisujících osob také poplatníky, kteří vlastníky v právním smyslu slova nejsou. Tento pojem je pak nadále užíván i v jiném místě návrhu zákona (§ 27 písm. i)). Vzhledem k tomu, že se svěřenským fondům přiznává daňová subjektivita, navrhuje se pro ně uplatnit obecný režim v oblasti odpisování majetku a umožnit jim tak odpisování majetku. Zároveň se navrhuje stejný přístup aplikovat i u podílových fondů.“ Ani zde zákonodárce nijak zvlášť nerefletoval změny v předchozím znění tohoto ustanovení. Připomněl však, že pojem „vlastník“ zahrnoval ve vymezení odpisujících osob také poplatníky, kteří vlastníky v právním smyslu slova nejsou. Zahrnutí dalších subjektů mezi odepisovatele pak svědčí o tom, že se jedná o množinu vytvářenou s ohledem na praktické fungování a efektivní správu majetku, která je náplní činnosti těchto subjektů. Není přitom nijak nesmyslné, aby mohly příspěvkové organizace odepisovat majetku zřizovatele, se kterým jsou příslušné hospodařit. V obdobné pozici ostatně byly v posuzovaném období i další subjekty uvedené v § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů pověřené hospodařením s majetkem státu.

[16] Lze polemizovat o koncepčnosti změněné úpravy, ovšem to nic nemění na skutečnosti, že její výklad je zřejmý a jiný výklad ani logicky nepřichází v úvahu. **Neobstojí tak závěry Ministerstva financí ve stanovisku ze dne 20. 9. 2009, že „(p)říspěvková organizace zřízená územním samosprávným celkem proto může i nadále uplatňovat daňové odpisy hmotného majetku využívaného při dosažení zdanitelných příjmů pouze v případě, že tento majetek nabyla do vlastnictví např. úplatným pořízením nebo děděním.** Stanovený systém uplatňování daňových odpisů v platné právní úpravě zákona o daních z příjmů této příspěvkové organizaci neumožňuje v žádném případě uplatňovat daňové odpisy majetku ve vlastnictví zřizovatele, který jí je pouze předán k hospodaření ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů.“ Stejným způsobem by musely být posuzovány odpisy hmotného majetku organizačních složek státu, státních podniků, národních podniků a státních organizací.

Krajský soud ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu shrnuje právní posouzení věci takto:

Z porovnání shora uvedených znění § 28 odst. 1 zák. o DzP je zřejmé, že v obou případech se jedná o taxativní výčet subjektů oprávněných provádět odpisy majetku, s tím, že v novelizovaném znění účinném od 20. 7. 2009 do 31. 12. 2013 je taxativní výčet rozšířen o další subjekt, a to konkrétně o organizaci zřízenou územním samosprávným celkem příslušnou hospodařit s majetkem svého zřizovatele. Je tak dán jednoznačný úmysl zákonodárce umožnit i těmto organizacím odepisovat majetek, který jim byl svěřen k hospodaření.

Tím, že se organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele v zákonném taxativním výčtu přiřadila ke skupině subjektů, jako jsou organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu, státní podnik, národní podnik, státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu, lze dovodit výlučně to, že má mít stejný režim při odepisování majetku. Obecně vzato smyslem i cílem výkladu práva je sledovat úmysl zákonodárce. Jazykový výklad je jakýmsi prvotním přiblížením obsahu právní normy, tu však nelze mechanicky a otrocky aplikovat, aniž by se přihlédlo k jejímu smyslu a účelu (např. podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997: „Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e racione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“).

Aplikaci ustanovení § 28 odst. 1 zák. o DzP, kdy žalovaný omezil možnost odpisů hmotného majetku u organizace zřízené územním samosprávným celkem příslušné hospodařit s majetkem svého zřizovatele na majetek výhradně ve vlastnictví takové organizace nelze považovat za zákonnou aplikaci práva, neboť žalobce byl na základě znění § 28 odst. 1 zák. o ZdP účinného od 20. 7. 2009 do 31. 12. 2013 oprávněn uplatnit odpisy majetku svěřeného mu jeho zřizovatelem.

Krajský soud s ohledem na vyslovený právní závěr napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 4 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s. aplikovat ustanovení § 28 odst. 1 zák. o ZdP ve znění účinném od 20. 7. 2009 do 31. 12. 2013 v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu a rovněž krajského soudu.

Náklady řízení:

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce byl ve věci plně úspěšný.

Krajský soud přiznal žalobci náklady soudního řízení za mimosmluvní odměnu a hotové výdaje právního zastoupení:

- převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby /po 3.100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“);
 - náhradu nákladů za dva úkony právní služby (po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu);
 - zvýšení o 21 % DPH, neboť právní zástupce je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).
- Celkem byla přiznaná náhrada nákladů řízení vyčíslena na 8.228 Kč. Krajský soud dále žalobci přiznal náhradu uhrazeného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladu řízení k rukám právního zástupce žalobce ve výši 11.228 Kč, a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen

„o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění pak byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. května 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Dvořákem ve věci **žalobce: Rehabilitační ústav Brandýs nad Orlicí, IČ 00853879, se sídlem Lázeňská 58, 561 12 Brandýs nad Orlicí**, zastoupen JUDr. Jiřím Lukášem, advokátem, se sídlem Komenského 160, 562 01 Ústí nad Orlicí, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2014, č.j. 4289/14/5000-14203-701996,

t a k t o :

Rozsudek č.j. 52 Af 13/2014-45 ze dne 29. 5. 2015 se ve výroku II. v částce nákladů řízení **opravuje** tak, že správně zní: „**11.228,-Kč**“, ostatní zůstává beze změny.

O d ů v o d n ě n í :

Při písemném vyhotovení rozsudku č.j. 52 Af 13/2014-45 ze dne 29. 5. 2015 došlo ke zjevné chybě při uvedení částky nákladů řízení. Jejich výpočet byl v odůvodnění rozsudku správně uveden. Tato zjevná nesprávnost byla opravena tímto opravným usnesením podle § 54 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.
Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

V Pardubicích dne 8. července 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová